

Ja san zapravo jedan smišni tip

Zlatko Gall

Otišao je čovjek koji nam je osvajao srca svojim Galebom, Malinkolijom, Skalinadom... Iza Olivera su ostala čak 23 albuma, punio je najpoznatije svjetske dvorane i osvojio osam Porina. Split i Dalmacija ostali su bez svog najomiljenijeg tumača svega onoga što mi jesmo. Evo što je kozmički Dalmatinac govorio o svom siromašnom djetinjstvu na Korčuli, obitelji i zašto nikada nije htio otići iz Splita.

„Rodija san se, 7. prosinca 1947. kao peto dite Mate i Kate Dragojević iz Vele Luke na Korčuli, i to u zgradi škole "Natko Nodilo", u kojoj je tada bilo rodilište. Mater mi je dala ime po Oliveru Twistu. Govorila je poslin da je to bilo zato jer smo bili prava poslijeratna sirotinja. Prije mene su se rodile tri sestre – Glorija, Marija i Tatjana, ali su i umrle prije moga rođenja, dvi u Veloj Luci odmah posli poroda, a jedna u partizanskome zbjegu u El Shattu od salmonele. Stariji od mene je i brat Aljoša.

Moja familja ima nadimak Koža. Niki je pradida dera kože i zvali su ga Derikoža, ali su lini judi u Luci to skratili na – Koža. Prve godine života proveja san u Veloj Luci... Iz Luke smo se priselili u Split kad je otac dobija posal pilota u Lučkoj kapetaniji.

Prva sićanja iz ditinjstva vezana su mi uz uzbune i vježbe civilne zaštite poslin rata te slike judi koji s gasmaskama trčidu po dvoru (...) „Mater i otac su radili, a Aljoša i ja smo doma sami kuvali. Poštenije je reć da je Aljo kuva, a ja san sprema i pomaga oko sudi. Bilo je to gadno vrime: malo pinez, malo spize. Nije bilo mesa, a sićan se da smo dobivali i pomoć. Pamtin američko maslo, zvali smo ga „John Wayne maslo“, pa mliko u prahu.

Kad san bija mali i kad bi me pitali šta ću bit kad naresten, govoriya san – mesar. Zna san jednoga maloga sina od mesara i u nji' se svaki dan jilo meso. To me je fasciniralo. Stan di smo živili bija je mali – jednosobni, ali ni drugima nije bilo puno boje. Svako je sve zna o svakome, a i danas Aljo i ja pamtimo prijateje iz ditinjstva, koji su se rasuli svugdi po svitu (...)

VELU LUKU NE ZABORAVI

Svako smo lito provodili u Veloj Luci. Kako nismo imali didovinu, stanovali smo kod barbe. Bilo nas je ka pasa: puna kuća, i po trideset bi nas spavalo u kužini, u hodniku, u dvoru... Kad smo se spuštali na more, parili smo ekskurzija. Jer kod babe i dide, koji su još tada bili živi, naprosto nije bilo mista za svi'. Tek kasnije smo u Luci naslidili njihovu kuću.

Kada je otac otiša u penziju, priselija se na Korčulu. Čim sam skuca neke novce, napravija sam i ja kuću sebi, ali kako to već ide, danas liti u toj kući spavaju dica, a Vesna i ja smo – na brodu... Sićan se da san u Luci nastupa i kao saksofonista. Jedno lito, a meni je može bit bilo 13-14 godin, u Luci je nastupa bend kojemu je triba drugi saksofonista. Ja san prihvatija ponudu, zatvorija se pet dana s jednin prijatejen u kuću i vježba. Kad je došla večer nastupa, kako nisan ima duge gaće, seli su me na katrigu, a noge mi pokrili tavajon...“

PIVAČ OD KOLINA

„Materini nisu bili glazbenici osim jednoga rođaka koji je svira klarinet, ali su zato svi Dragojevići uvik pivali. Teta je pivala u splitskom Kazalištu, barba – dakle očev brat - u jednome zboru, dida je svira klarinet, a tu tradiciju san nastavija i ja. Jesan li već reka da mi je otac lipo piva ka i brat Aljoša? (...) Kad san ima desetak godin, otac je kupija radio. Sluša se po cili dan. Ujutro bi – pamtin ka da je sad – već u pet uri počela glazba, ali je, u duhu bratstva i jedinstva, na

In memoriam

Autor Administrator

Subota, 04 Kolovoz 2018 09:57 - Ažurirano Subota, 04 Kolovoz 2018 10:00

programu u tu uru bila slovenska muzika. Tube, trube i polke... mo'š mislit kako je to bilo zabavno. Na kratkome smo valu zato vatali Talijane, a to je i prva muzika koja mi se svidila. Posli je naravno doša na red i Radio Luxembourg (...)

Gitara nam je ušla u kuću kada san ima deset godin. Otac ju je, kao i sve što smo imali, kupija na kredit. Bila je stvarno nikakva i očajna, ali i danas je pamtim jer je bila – prva. Prvi put sam – u duetu s Aljošom - javno nastupija još 1957., i to na Radio Splitu, di smo se prijavili na radijsko natjecanje pjevajući nama najdražu pismu 'Diana' (...) „Aljoša i ja smo nastavili pivat i nastupat na litnoj terasi restorana u splitskon brodogradilištu, a repertoar nam je uključivao tadašnje velike domaće hitove, poput 'Autobus calypso' i 'Kad si kupin mali motorin'... Naravno favorit nan je i dalje bila 'Diana', i to u hrvatskom prijevodu. Još pamtim ono: "...nisam više tako mlada to mi kažu svi, srce nek ti kaže što za mene značiš ti...".

Za te smo nastupe čak i dobivali neke sitne novce, valjda je to bio moj prvi neslužbeni honorar. Kad smo bili u Luci, mater i otac su nas znali vodit okolo po kućama da pivamo. Ipak, nisu bili nešto posebno impresionirani našom karijerom, jer smo, kad ne bismo nastupali, i dalje morali biti doma uvečer u osan i po. (...) Klarinet sam – zajedno s klavirom - učija svirat najprije u Nižoj, a onda u Srednjoj muzičkoj školi u Splitu, a klavir mi je, naravno, bija obavezan instrument. Čak san poslin mature upisa Višu pedagošku akademiju - glazbeni smjer, ali nikad nisam posta nastavnik muzičkog.

Odusta san od fakulteta već nakon prvog semestra, kad su počele gaže i ozbiljnije bavljenje muzikom. Položija san doduše jedan ispit – sićan se, polaga sam ga kod profesora Tudora, posli stručnjaka za klapske pisme. Dobija san čak peticu, ali bija je to kraj moje akademske karijere“.

BATALI

„Kad sam počeo 1962. svirat u 'Teqili', bendu koji je uskoro prominija ime u 'Batali', Luxembourg je postajao zakon. Po noći se sluša radio, sutradan su se skidale nove pisme, a uvečer su se, kako je to već bija običaj, već svirale na plesnjacima. Engleski nan je naravno bija onaj 'indijanski', fonetski, skinut 'po uvu'... Jedini magnetofon koji smo imali na raspolaganju za snimit pisme s radija ima je Dikan. Skidali smo i svirali svašta. Najprije Elvisa, a onda Beatlese, Spencer Davis Group, hitove Kinksa, Monkeesa, Herman's Hermitsa, Procol Harum... i taj đir. Beatlese sam strašno volio, puno više negoli Rolling Stonese, a i skidali smo ih svjetski“.

PICAFERAJ I GASTARBAJTERSTVO

„Kad san nastupa na 'Splitu' i piva 'Picaferaja' ima san jaketu s dvostrukim kopčanjem, katastrofalnu frizuru ošišanu britvom i jedva više od šezdeset kili. Parija san leptirić (...) A onda san iša svirat vanka. Tonči Perić, negdašnji bubnjar, posli basist, sa svojim je orkestrom gostova na terasi 'Vinalka'. Kako je on Omišanin, a u Splitu je ima i stan, muva se po gradu i čuja 'Batale' na jednoj svirci. Svidilo mu se kako pivan i sviran i pita me bi li iša s njim u Njemačku. Prista san bez puno mislit.

Zašto? Pa, imâ san 19 godin i računa san – ako ništa, barem ću vidit malo svita i zaradit koju paru. Otiša san 1967. i osta do 1972. - pune četiri i pol godine, svirajući baš svakoga dana od osan uvečer do četiri ujutro! (...) S godinama mi je glas postajao jedan ugodni bariton. Duvan je učinija svoje. Puno sam pušija, puno se trošija, pa mi je glas doša hrapav ka rašpa – ka turpija. I to je postala moja boja, moj timbar. Niko to nije izmislija, niko nije to predvidija niti radija na tome. Glas se dogodija sam od sebe, jer su mi se glasnice potrošile zbog puno pivanja i puno neprospavanih noći.“

TRUBADURI, BATALI I COPACABANA

„A onda san se vratija doma. Ima san stvarno 62 kila i dugu kosu, pa nisan moga proć granicu, a da me ne pretražuju kao narkomana. Kako san doša u Trubadure? Triba san im popunit neke 'sounde' koji su im nedostajali. Stavili su me na gitaru 'dvanaesticu', koja nije baš moj prvi izbor, ali za zvuk banda bila je sasvim dobra. U 'Dubrovačkim trubadurima' bija san godinu dana (...). Poslin 'Trubadura' došlo je vreme grupe 'More'. Staž mi je u 'Moru' trajao samo tri miseca.

Nisam mogao biti duže u bandu, jer od nečega se moralo živit, a ja sam svira mukte. Rekli su mi, dođi u band kako god znaš, donesi svoje instrumente i svirat ćeš s nama. Trebali su me isplaćivat od njihova dila posli gaže za svirke u slobodne dane, dakle ponedjeljkom, kada band nije imao fiksni angažman. No nikad nitko nije odvojio novce da bi se mene isplatilo i tako je ispalo da san cilo lito svirao mukte.

U to sam se vreme ženio, a u stanu nas je doma već bila puna kuća. Nisam imao love ni za

In memoriam

Autor Administrator

Subota, 04 Kolovoz 2018 09:57 - Ažurirano Subota, 04 Kolovoz 2018 10:00

vjenčanje... pa sam posli 'Mora' prihvatija ponudu 'Batala'. Tu smo zimu svirali u Solinu na plesnjaku u sportskoj dvorani. U 'Batalima' više nije bilo Dikana; bila je to nova postava, s Igorom Lučevim, Igorom Trumbićem, bubnjarom Blaškom Jurićem i trubačem Igorom Bibićem, a ja sam, naravno, piva i svira klavijature.

A onda je došla 'Copacabana', koju je Teo Trumbić imao već godinu dana u škafetinu. Pitao me bi' li mu snimio probni snimak, ja sam pristao i pismu smo poslali na Splitski festival. Za pravo čudo, prošla je na komisiji kod prof. Miroševića. Posli su mi rekli da sam ka pivač proša zato jer sam bio iz Splita. Rekli su: 'Ovi ne piva loše pa neka onda piva on, a ne da dajemo lovu drugima za putne troškove i hotel.' Pismu je, inače, čini mi se, triba pivat Darko Domjan.

(...) U to je vreme svako radio po svoju, nije bilo timova koji su razmišljali o imidžu. 'Copacabanu' san piva u gaćama od pliša koje su bile krojene gori usko, a doli 'na zvono'. Sašija ih je Kolja, krojač iz Geta. Imâ sam i svilenu crvenu košuju i dugu kosu, koja je bila valovita zahvaljujući viklerima koje mi je večer prije stavio Bačo, tadašnji službeni festivalski frizer... Bio sam užasan, ali ni drugi nisu izgledali bolje. Bilo je takovo vreme“.

O SPLITU

Nikad se ne bi' odselija iz Splita jer guštan u njemu živit. Čim živiš u Splitu, ako zapravo živiš, ne možeš bit nekomunikativan ni umišljena zvijezda. Problem je u tome šta dikod novinari validu čeprkat po mome životu i tražit skandale, ali moju pravu publiku to zapravo ne zanima. Ja i inače nisan zanimljiv tip i siguran san da ljudi koji stvarno validu moje pisme, ne traže od medija da stanen i s judima popričan. Do mojih brojeva telefona svako može doć, u životu nikad nisan ima tajni broj. Nisan uobražen i zapravo volin ljude, samo takove informacije o meni...

Normalno je da mi, kad šetan gradom, judi prilazidu, da se pozdravjan s puno nji', koji put napravin facu zato da baš ne moran uvik i u svakoj prilici razgovarat sa svakin kome to pade na pamet...

Ja san zapravo jedan smišni tip. Znan da bi mi sad psihijatri postavili dijagnozu kako zapravo guštan u popularnosti i podsvjesno želin kontakte s ljudima. Ali i to samo znači da san normalan, jer svi normalni ljudi imaju neku psihijatrijsku dijagnozu.

In memoriam

Autor Administrator

Subota, 04 Kolovoz 2018 09:57 - Ažurirano Subota, 04 Kolovoz 2018 10:00

(Ove riječi dobrog, svima dragog čovjeka, velikog, ali uvijek skromnog umjetnika, prenesen je sa sajta XXZ){jcomments on}